

«Πιάτα» αντί για λεμονιές κι ελιές...

Τα βλέπεις παντού...

Πίσω από φράχτες, πάνω σε μπαλκόνια και ταράτσες, βρίσκονται παντού, τα βλέπεις παντού στις μεταναστευτικές γειτονιές της Μελβούρνης. Είναι το σήμα κατατεθέν των σπιτιών και των διαμερισμάτων όλων των πλικιακά, οικονομικά και δημογραφικά πιο εύρωστων νεομεταναστευτικών ομάδων της μεγάλης Βαβυλώνας του νότου.

Αν δεις δορυφορικό πάτο σε μια αυλή ή σε μια ταράτσα, τότε, εύλογα μπορείς να υποθέσεις πως στη γειτονιά κατοικούν μετανάστες και πως το σπίτι ή το διαμέρισμα ανήκει σε Ινδοκινέζους, σε Ινδούς, σε Πακιστανούς, ή σε Αραβες, κατά πάσα πιθανότητα.

Μπορεί να είναι και γερόντια, βετεράνοι της μετανάστευσης από την Ελλάδα, από την Ιταλία, από τη Μάλτα και αλλού, που περνούν την ώρα τους βλέποντας το δορυφορικό πρόγραμμα του ANTENA για παράδειγμα, στην πλειονότητά

τους όμως... Οι ιδιοκτήτες ή οι ενοικιαστές των σπιτιών και των διαμερισμάτων με τα δορυφορικά πιάτα είναι Ασιάτες μετανάστες και μετανάστριες, που πάνουν τηλεοπτικά και ραδιοφωνικά προγράμματα από τις τόσο μακρινές και τόσο κοντινές ταυτόχρονα πατρίδες τους.

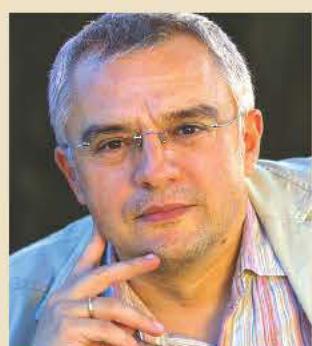
Τα σπίτια των παλαιόμαχων μεταναστών της Μεσογείου, των Ελλήνων, των Ιταλών, των πρώπων Γιουγκοσλάβων, αυτών που έκτισαν τη Μελβούρνη και την υπόλοιπη Αυστραλία στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες του 1950 και του 1960, τα αναγνωρίζει ένας περαστικός από τις αυλές τους.

Αν οι αυλές των σπιτιών έχουν λεμονιές ή ελιές, αν το γρασίδι έχει αντικατασταθεί με τοιμέντο, αν έχουν αλουμινένια περβάζια στα παράθυρα, ή μπαχτσέδες στην πίσω αυλή, τότε, ναι, οι νοικοκυραίοι και οι νοικοκυρές είναι δικοί μας, είναι Μεσόγειοι.

Επίσης, αν μπροστά στα μικρομάγαζα των μεταναστευτικών γειτονιών της Μελβούρνης που πουλάνε εφημερίδες, δεις άτομα της πρώτης γενιάς, κυρίως πλικιωμένα, να μπαινοβγαίνουν στη σειρά, τότε, μπορείς ξανά με σχετική ασφάλεια να εικάσεις και τη μέρα της εβδομάδας και το τι κάνουν τα «γερόντια! Έλληνες είναι, Ιταλοί και άλλοι, που αγοράζουν τις δικές τους μεταναστευτικές εφημερίδες, στη δική τους γλώσσα, εφημερίδες που σημάδευσαν τη ζωή τους και την πορεία τους στην Αυστραλία. Μόνιμη χάρτινη παρέα που ενημερώνει και ψυχαγωγεί τους αναγνώστες και τις αναγνώστριες του για δεκαετίες ολόκληρες, ο μεταναστευτικός τύπος στους Αντίποδες...

Δορυφορικά πιάτα λοιπόν, αντί για λεμονιές κι ελιές, στις αυλές πολλών μεταναστευτικών γειτονιών της Μελβούρνης...

Ζωές κλειστές, ζωές μοναχικές, ζωές μεταναστευτικές, στη μεγάλη Βαβέλ του νότου...

Ο Κώστας Καραμάρκος ήρθε στην Αυστραλία ως μαθητής Λυκείου το 1981. Σπούδασε Ιστορία και Φιλοσοφία των Επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Μελβούρνης και εργάστηκε στον κοινοτικό πολυεθνικό ραδιοφωνικό σταθμό της Μελβούρνης 3ZZZ-92.3FM.

Από το 1998 μέχρι το 2013 έζησε στην Ελλάδα.

Για σειρά ετών εργάστηκε ως Ειδικός Σύμβουλος Γενικών Γραμματέων Απόδημου Ελληνισμού στο Υπουργείο των Εξωτερικών, καθώς επίσης και στο Πολιτικό Γραφείο του πρώπων Προέδρου του ΠΑΣΟΚ και Πρωθυπουργού της Ελλάδας Γιώργου Παπανδρέου.

Εργάστηκε επίσης ως δημοσιογράφος-αρθρογράφος στις εφημερίδες της Θεσσαλονίκης Μακεδονία, Θεσσαλονίκη και Αγγελιοφόρος, ως αρχισυντάκτης ειδήσεων στο ραδιοφωνικό σταθμό της Θεσσαλονίκης 103FM και ως αρχισυντάκτης της αγγλικής εβδομαδιαίας έκδοσης της ομογενειακής εφημερίδας της Αυστραλίας ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Άρθρα του έχουν φιλοξενηθεί στο περιοδικό Αντί, στην εφημερίδα Εποχή, στο διαδικτυακό τόπο www.ppol.gr, αλλά και σε άλλα έντυπα της Ελλάδας και της Αυστραλίας.

Στο παρελθόν συμμετείχε ενεργά στα ομογενειακά, μεταναστευτικά και πολιτικά δρώμενα της Μελβούρνης και είναι ένας από τους συνιδρυτές του Ελληνικού Φεστιβάλ Κινηματογράφου αυτής της πόλης.

Το κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε στο προσωπικό ιστολόγιο του Κώστα Καραμάρκου. Περισσότερα κείμενα του Κώστα Καραμάρκου φιλοξενούνται στην πλεκτρονική διεύθυνση: <http://endeaneos.blogspot.com.au>